Р Е Ш Е Н И Е
№ 2434

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 24 състав,** в публично заседание на 31.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **5311** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на В. Б. Д. от [населено място] срещу медицинско удостоверение № 64/48 от 12.04.2013 г. на Централната експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Възравява се, че неправилно в оспореното медицинско удостоверение увреждането на жалбоподателя е определено като такова довело до „временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130 от НК/". Жалбоподателят счита, че получената от него травма на петия пръст на дясната му ръка е довела до трайно затруднение на движението й, което представлява средна телесна повреда, съгласно чл. 129, ал. 2 от НК, към която разпоредба препраща чл. 255, ал. 1, пр. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 1, ал. 1 от Инструкция рег. № I-1321/25.08.2006 г. на министъра на вътрешните работи. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени обжалваното медицинско удостоверение и върне делото за издаване на ново удостоверение, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – Ц. ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ ПРИ МЕДИЦИНСКИ ИНСТИТУТ НА МВР /ЦЕЛК/ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 26.01.2013 г., в [населено място], около 13.40 часа, по време на работа – съгласно утвърден план рег. № 3142/16.01.2013 г. по охраната на провеждания на 27.01.2013 г. Национален референдум, при отключване на врата и в резултат на удар от предната дясна врата на служебен автомобил В. Д. получава директна травма на V пръст на дясната ръка, като до края на работния ден болката се усилва и пръстът отича. Същият посещава УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов", като на място на ръката му е направена рентгенова снимка, при която е установено, че е счупена последната фаланга на V пръст на дясната ръка, скъсани са връзки и има съмнение за счупване в основата на втората фаланга, при което е била поставена гипсова имобилизация на ръката за 45 дни /обстоятелства, отразени в удостоверение рег. № 14992/13.03.2013 г. на началника на участък „Полиция", Нови Искър, 02 РУП-СДВР, докладна записка рег. № 5566/28.01.2013 г. и докладна записка рег. № 5562/28.01.2013 г./. Като доказателство по делото е представено и медицинско направление № 1111/26.01.2013 г. с посочена диагноза: „Фрактура фалангис дисталис диг. V м. декс. Д. малеи декс.", както и „имобилизация 45 дни, обхващаща до лакъта от върха на пръста без палеца". От събраните по делото доказателства се установява, че РЕЛК при МИ на МВР издава на жалбоподателя болничен лист № 5155693/30.01.2013 г. за временна неработоспособност за 30 дни от 26.01.2013 г. до 24.02.2013 г., на 22.02.2013 г. РЕЛК издава на жалбоподателя втори болничен лист № 3136055 за временна неработоспособност за 30 дни от 25.02.2013 г. до 26.03.2013 г., с посочена диагноза: „Травматично скъсване на връзките на пръст на нивото на метакарпофалангеалната". С разпореждане № 15564/22.03.2013 г. на Столично управление „Социално осигуряване" декларираната злополука е определена като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

С обжалваното медицинско удостоверение № 64/48/12.04.2013 г. е прието, че лицето е получило травмата по време на работа, както и че скъсването на екстензорното сухожилие на V пръст на ръката в дисталната част е получено в резултат на насилствено сгъване на дисталната интерфалангеална става, като е причинило отпадане на активната екстензия в същата става, наложило се е носенето на имобилизация на пръста и е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130 от НК/, тъй като не е нарушена основната функция на ръката – хващането, при която основна роля имат II и III пръст на ръката и I пръст /палецът/ в опозиция.

С оглед пълното изясняване на спора от фактическа страна по делото е изслушана и съдебно-медицинска експертиза, изготвена от специалист по ортопедия и травматология, като същата не е оспорена от страните в съдебно заседание.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е основателна по

следните съображения:
Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е медицинско удостоверение № 64/48/12.04.2013 г. на ЦЕЛК при Медицинския институт в МВР, с което ЦЕЛК е приела, че травмата си жалбоподателят е получил по време на работа, като скъсването на екстензорното сухожилие на пети пръст на ръката в дисталната част е причинило отпадане на активната екстенция в същата става и е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130 от НК/, тъй като не е нарушена основната функция на ръката - хващането.
Съгласно чл. 255, ал. 1 от ЗМВР на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Посоченият текст предпоставя като предпоставка за възможността за изплащане на посочените обезщетения наличието на претърпяна тежка или пък средна телесна повреда. В тази връзка интересът на жалбоподателя от обжалването на посоченото удостоверение се установява с оглед на обстоятелството, че съгласно същото претърпяната телесна повреда е лека такава съобразно чл. 130 от НК – временно разстройство на здравето, неопасно за живота – обстоятелство, което по същността си предполага неприложението на чл. 255, ал. 1 от ЗМВР за изплащане на обезщетение. С оглед и на това обстоятелство жалбоподателят излага в жалбата си съображения, съобразно които претърпяната от него телесна повреда е средна такава. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. От събраните по делото доказателства и от заключението на изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза се установява, че претърпяната от жалбоподателя повреда е средна такава, а не лека телесна повреда. Видно от заключението по изслушаната съдебно-медицинска експертиза при извършен личен преглед на жалбоподателя се установява, че към настоящия момент пети пръст е с леко отклонение от оста в дисталната фаланга, като има непълна екстензия в дисталната интерфалангеална става и при юмручен захват пети пръст се подвира под 4-ти пръст, както и има силно намалена мускулна сила при опит за изправяне на пръста и при опит за стискане само с този пръст силата отговаря на нормалната. Съгласно заключението, при съобразяване на медицинските документи и образни изследвания, се установява, че жалбоподателят е получил счупване на дисталната /нокътната/ фаланга на пети пръст на дясната ръка на две места, както и вътрешната увреда /до ставичката/ е мястото, където се залавя разгъвача на дисталната фаланга и най-вероятно същият е бил прекъснат, тъй като към момента на прегледа дисталната фаланга виси и е леко отклонена в страни, което при пълен юмручен захват я поставя под тази на четвърти пръст. Вещото лице е дало заключение също така, че медико-биологичната характеристика на получената увреда е трайна - за повече от 30 дни затрудняване на функцията на дясната ръка на

жалбоподателя, както и поради наличието на остатъчни явления към момента същата може да се разглежда като трайно разстройство на здравето, неопасно за живота. Съгласно заключението на вещото лице временната нетрудоспособност на жалбоподателя е за 60 дни и към момента същият има известно затруднение при извършването на пълен юмручен захват, поради линейното отклонение на крайната фаланга на пети пръст в страни, като това ще остане така до края на живота. Съгласно изявлението на вещото лице в съдебно заседание е налице трайно затрудняване на движенията на дясната ръка, изразяващо се в нарушение на функцията на ръката, която е захват, а пети пръст участва в захвата. При така установеното от вещото лице следва безспорния извод за наличие на средна телесна повреда, обусловен от наличие на затруднение в хватателната функция на дясната ръка, което е определено от вещото лице като трайно и оставащо до края на живота на жалбоподателя. Настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай е налице трайно разстройство на здравето, изразяващо се в продължително затрудняване на основната функция на травмирания крайник – дясна ръка. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно решение № 530 от 7.X..1984 г. на Върховния съд по н. д. № 520/84 г., III н. о., за да е налице средна телесна повреда, е необходимо движението на крайниците /крайника/ да е трайно, както е изяснено и в Постановление № 3 от 27.IX.1979 г. на Пленума на Върховния съд на НРБ. Не са средни телесни повреди онези телесни увреждания, които са кратковременни. В постановлението не е посочено цифрово изражение на понятието „трайно", но съдебната практика постоянно приема, че затруднението на движението на крайниците трябва да бъде около и над 30 дни, каквито и обстоятелства се установяват в процесния случай. Съгласно Постановление № 3 от 27.IX.1979 г. на Пленума на Върховния съд на НРБ увреждането са съставомерни по чл. 129, ал. 2 от НК, когато затрудняването има практическа стойност, а такава е налице при частична загуба или при възникване на затруднения в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и др. В процесния случай от заключението на изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза се установява, че характера на увредата е травматичен, а неговата медико-биологична характеристика е трайно /за повече от 30 дни/ затрудняване на функцията на съответния горен крайник. Съгласно заключението възстановяването на пръста е непълно, като и към момента на изготвяне на експертизата жалбоподателят има затруднение при извършването на пълен юмручен захват, поради отклонение на крайната фаланга на пети пръст в страни, което ще остане така до края на живота му.

При тези данни съдът намира, че оспореното медицинско удостоверение съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган в предписаната от закона форма, но при нарушение на материалния закон, доколкото от изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза се установява, че В. Б. Д. е претърпял средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от жалбоподателя, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 660 лева, представляваща платена държавна такса в размер на 10 лева, внесен депозит за вещо лице в размер на 150 лева и изплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 500 лева. По направеното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът намира същото за неоснователно, тъй като адвокатското възнаграждение в

размер на 500 лева не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ медицинско удостоверение № 64/48 от 12.04.2013 г. на Централната експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР, като незаконосъобразно.
ВРЪЩА административната преписка на Централната експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР за издаване на ново медицинско удостоверение при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.
ОСЪЖДА Медицински институт на МВР да заплати на В. Б. Д., с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 660 /шестстотин и шестдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: